

til, at man stillede dette Forslag om Valgnævn, var jo den, at man har ment, at der kunde være hengaaet saa mange Aar efter Valg af Menighedsraadet, at der kunde være sket en Forskydning i Stemningen indenfor Menigheden. Vi foreslaa derfor, at Valgperioden fra 6 Aar nedsættes til 3 Aar.

Det har været stærkt paa Tale, at der var en Del Præsteembeder, som vare meget daarligt lønnede, og at det derfor gjaldt om, at der, indtil andre Forhold kunde skaffes til Veje, blev bevilget et Beløb paa Finansloven til Forbedring af dem. Vi ere gaaede med til at foreslaa, at der ydes 25,000 Kr. aarlig som Tilskud til de slettest lønnede Præsteembeder, indtil vi faa gennemført en Præstelønningslov. Vi have ment, at her imødekom vi et berettiget Krav, som der var stærkt Ønske om at faa gennemført. — Vi ere ligeledes gaaede ind paa, at Lovens Varighed tidsbegrænses og sættes til Udgangen af 1917. — Endnu skal jeg nævne, at i Forslaget bestemtes det, at man skulde melde sig mundtlig for Valgbestyrelsen for at blive optagen paa Valglisten. Vi ere gaaede ind paa, at dette skal ske ved skriftlig Henvendelse med egenhændig Underskrift.

Det er disse Ændringer, som Flertallet i Fællesudvalget er gaaet ind paa, og jeg vil her sige, at det har ikke været uden store Betænkeligheder, at adskillige af Flertallet ere gaaede med til dem. Men vi have gjort det, for at der kunde komme et Resultat ud af den Forhandling, vi nu have ført i denne Vinter om Menighedsraadsloven, ud fra den Betragtning, at det var godt og gavnligt, om der kom Ro om dette Spørgsmaal. Mindretallet har imidlertid besvaret den udraakte Forhandlingshaand med at stille et Ændringsforslag til Landstingets Affattelse, der gaar ud paa at stryge 25,000 Kr. af det tidligere foreslaaede Beløb, saaledes at det altsaa gaar ind paa det, vi have foreslaaet, de 25,000 Kr. aarlig til de slettest lønnede Præsteembeder. Det var hele det Svar, vi fik fra Mindretallet. Nu overgiver jeg til Menighederne ude omkring i Landet Dommen over denne Afgørelse. Mange kirkeligt interesserede have i den senere Tid rettet det Spørgsmaal: Hvad bliver det til med Menighedsraadsloven, vi faa den da? Den Afstemning, der nu ret snart skal foregaa i dette høje Ting, bliver Svaret.

Men selv om nu Mindretallet faar sit Forslag vedtaget — og dermed kan man jo sige, at Menighedsraadsloven falder bort, da der ikke er nogen Rimelighed for, at Landstingets Affattelse kan blive ført igennem i Folketinget —, kan jeg ikke se, at det egentlig opnaar det, det har tilsigtet. Noget

af det, der i Særdeleshed har været en Anstødssten for en Del af dette Tings Medlemmer, er jo den Medvirken ved Præstevalg, som var tillagt Menighedsraadene. Men faa vi nu ikke nogen Menighedsraadslov vedtagen, maa man huske paa, at det lader sig ikke gøre derved at berøve Menighederne Indflydelse paa Præstevalg. Det vil bero paa, i hvilken Udstrækning Kultusministeren vil lade Menigheden medvirke ved saadanne Lejligheder, men jeg synes ikke, det kan være tilfredsstillende for os, at det skal være saadan noget ganske tilfældigt. Jeg mener, at vi ere bedst tjente med — Menighederne ogsaa — her at have en lovfæstet Ordning.

Et andet Punkt, som dette Tings Flertal holder paa, er at faa, hvad man kalder et Kirkeraad eller noget lignende. Man maa jo sige sig selv, at det lader sig ikke paa nogen Maade gøre at føre det igennem i det andet Ting. Og spørger man hvorfor, saa ligger Svaret deri, at der ude i Befolkningen ikke er nogen Stemning af nogen Betydning for at faa et saadant Kirkeraad eller Kirkedag. Og at ville paatvinge Menighederne noget, som de i Grunden ikke bryder sig om, tror jeg ikke paa nogen Maade vil være gavnligt for Menighedslivet.

Jeg ser ikke, at Forkastelsen af det Forslag, Flertallet her har stillet, paa nogen Maade kan være gavnlig for en Løsning af det Spørgsmaal, hvis Løsning kræves saa stærkt af det høje Tings Flertal, Spørgsmaalet om en Præstelønningslov. Løsningen deraf vil møde megen Modstand baade i dette og det andet Ting, saa man kan nok trænge til al den Støtte, der kan faas ude fra Menighederne, naar et saadant Spørgsmaal skulde løses. Men ved at berøve Menighederne den Indflydelse, de ville faa gennem Menighedsloven, tror jeg ikke, man paa nogen Maade vil medvirke til at bane Vejen for en Præstelønningslov.

Selv om det nu skulde gaa saaledes her i Dag, at her skulde være Flertal mod Fællesudvalgets Flertalsindstilling, er Spørgsmaalet om Menighedsraad sikkert ikke derfor dødt for Fremtiden. I 6 Aar have Menighederne haft Menighedsraad, og gennemgaaende, kan man sige, har der i disse Menighedsraad været samarbejdet godt mellem Præst og Menighed. Der er Trang til at komme tilbage til disse Tilstande, og det er en Sag, der vil rejse sig Gang efter Gang, indtil Spørgsmaalet kan blive løst. Hvor-naar Sagen atter vil blive draget frem her paa Rigsdagen, beror jo meget paa Tid og Omstændigheder, naar den daværende Kultusminister vil finde det formaalstjenligt.